

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců JUDr. Jany Kubenové a Mgr. Petra Šebka v právní věci **žalobce: R. M.**, zastoupeného Ing. Ivo Šulcem, daňovým poradcem se sídlem Na Harfě 935/5c, Praha 9 - Vysočany, proti **žalovanému: Celní ředitelství Brno**, se sídlem, Koliště 21, Brno, o žalobě na ochranu proti nečinnosti,

t a k t o :

- I. Žalovaný **je povinen** vydat rozhodnutí o odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního úřadu Břeclav ze dne 17. 12. 2010, č. j. 27692-5/2010-021100-032, do třiceti dnů od právní moci rozsudku.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 10 640,- Kč k rukám Ing. Ivo Šulce, daňového poradce se sídlem Na Harfě 935/5c, Praha 9 - Vysočany, do tří dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně se žalobce domáhal ochrany před nečinností žalovaného, kterou spatřoval v nevydání rozhodnutí o jeho odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu Břeclav ze dne 17. 12. 2010, č. j. 27692-5/2010-021100-032.

I. Podstata věci

Rozhodnutím ze dne 17. 12. 2010, č. j. 27692-5/2010-021100-032, Celní úřad Břeclav podle § 42 odst. 1 písm. a), odst. 3, 4, 5 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, zajistil žalobci vybrané výrobky (minerální olej označený v CMR jako univerzální technický olej) a dopravní prostředky (nákladní automobil Renault Magnum 480 DXi, RZ NR468FS a nákladní návěs speciální RZ NR773YL). Podle § 42 odst. 7 zákona o spotřebních daních celní úřad uskladnil tyto výrobky a dopravní prostředky mimo dosah žalobce.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce na konci roku 2010 odvolání, které následně několikrát doplnil. Mj. namítal, že je sice vlastníkem zajištěných dopravních prostředků, ale není dopravcem, který by tuto dopravu provozoval, neboť dopravní prostředky pronajal. Současně není v žádném vztahu k řidiči zajištěných dopravních prostředků (neuzavřel s nimi žádný obchodněprávní ani pracovněprávní vztah, ani je nezmocnil ke svému zastupování).

Vzhledem k tomu, že o podaném odvolání žalovaný nerozhodl, podal dne 31. 10. 2011 žalobce podnět proti nečinnosti žalovaného ke Generálnímu ředitelství cel. To mu přípisem ze dne 29. 11. 2011 sdělilo, že žalovaný postupuje v souladu s pokynem Ministerstva financí D-348. Žalovaný zatím neobdržel odpovědi na dožádání rumunských a německých orgánů celní správy a nečinný tedy není. Podnět žalobce proto generální ředitelství odložilo jako nedůvodný.

Dne 23. 3. 2012 podal žalobce druhý podnět proti nečinnosti, který byl Generálním ředitelstvím cel rovněž odložen jako nedůvodný (dne 5. 4. 2012).

II. Shrnutí procesních stanovisek účastníků

Žalobce popisuje skutkový stav věci a poukazuje na to, že pokud v odpovědi ze dne 28. 11. 2011 žalovaný uvádí, že uběhly 3 měsíce podle čl. 8 Nařízení ES č. 2073/2004 ze dne 16. 11. 2004, o správní spolupráci v oblasti spotřebních daní, pak další kalendářní dny již lhůtu danou metodickým pokynem, která se váže ke konkrétnímu dožádání, nestaví. Pokud tedy ze šestiměsíční lhůty ke dni 28. 11. 2011 uběhlo 123 dnů, pak ke dni sepisu žaloby (7.5.2012) jistě uplynul zbytek (tj. 57 dní).

Žalobce poukazuje na to, že metodický pokyn D-348 o stanovení lhůt při správě daní je nezákonnou normou. Jedná se toliko o doporučující nástroj k ovlivnění správců daně.

Žalobce upozorňuje, že tahač a cisternový návěs je „uvězněn“ již 17 měsíců jako zajištění dlužné daně. Přitom hodnota minerálního oleje, který je rovněž zajištěn, dlužnou daň přesahuje. Předmětné dožádání, na něž generální ředitelství odkazuje, se přitom vztahuje toliko k zajištěnému minerálnímu oleji, který žalobce nepožaduje. Žalobce zdůrazňuje, že vyčerpal všechny dostupné prostředky ochrany. Navrhuje proto, aby zdejší soud nařídil žalovanému vydat do 15 dnů od doručení rozsudku rozhodnutí o odvolání žalobce. Na nákladech řízení požaduje žalobce zaplacený poplatek a náklady právního zastoupení podle vyhlášky č. 484/2000 Sb. spolu s DPH.

Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí a poukazuje na to, že není vázán zákonnou lhůtou pro rozhodnutí o odvolání. Postupuje však podle pokynu D-348. Žalovaný poukázal na to, že odvolání bylo celnímu úřadu doručeno 4. 1. 2011 a žalovanému 18. 1. 2011. Dne 22. 3. 2011 provedl žalovaný dožádání celní správy Slovenské republiky (mj. k provedení výsledku řidičů za účelem vyjasnění, kdo je kontrolovanou osobou). Lhůta běžela 77 dní. Dne 22. 6. 2011 byl doručen výsledek dožádání (běh lhůty stál 92 dní). Na základě výsledku dožádání uložil dne 19. 7. 2011 žalovaný Celnímu úřadu Břeclav doplnit řízení o listiny, které se mají nacházet v zajištěném automobilu. Celní úřad dne 2. 8. 2011 žalovanému sdělil, že se tam listiny nenacházejí (běh lhůty stál 14 dní). Dne 10. 8. 2011 si žalovaný vyžádal podklady z vyměřovacího řízení od Celního úřadu Praha 1. Z nich zjistil, že tento celní úřad dožádal rumunskou celní správu o prověření údajného odesílatele zajištěných výrobků. Žalovaný požádal dne 30. 8. 2011 o zaslání odpovědi, jakmile bude Celnímu úřadu Praha 1 doručena. Současně dožádal německé celní orgány o prověření údajného příjemce zajištěných výrobků. Dne 9. 11. 2011 dožádal žalovaný Celní úřad Břeclav o údaje z elektronického zařízení ve vozidle, potřebné k dožádání provozovatele systému elektronického mýtného. Výsledek dožádání byl doručen 12. 1. 2012. Dne 27. 3. 2012 zaslal žalovaný žádost Celnímu úřadu Praha 1 o sdělení, v jakém stavu je řízení o jeho žádosti. Dne 29. 3. 2012 byla doručena odpověď, podle níž je údajný odesílatel zboží nekontaktní. Dne 11. 4. 2012 byl doručen žalovanému výsledek německého dožádání, podle něhož si údajný příjemce minerální olej neobjednal (běh lhůty stál 225 dní). Dne 26. 4. 2012 dožádal žalovaný Celní úřad Praha 1 o výsledky dožádání na slovenskou celní správu, vztahující se k výsledku nájemních smluv, předložených žalobcem. Dne 16. 5. 2012 dožádala žalovaný slovenskou celní správu o provedení nového ústního jednání s řidiči. Podle žalovaného tedy lhůta běžela 138 dní a ke dni 21. 5. 2012 se stavěla po dobu 367 dní.

Žalovaný zdůrazňuje, že je třeba prověřit žalobcovo tvrzení, že řidiči nebyli jeho zaměstnanci ani ho nezastupovali. Dokud nebude postaveno najisto, kdo je kontrolovanou osobou, nelze stanovit účastníky řízení. Žalovaný dále uvádí skutečnosti, které podle něho nasvědčují, že žalobce je dopravcem a zaměstnavatelem obou řidičů (mj. výsledky obou řidičů, údaje v CMR, uvedení žalobce jako majitele a provozovatele vozidla při zaregistrování tahače v systému elektronického mýtného dne 4. 11. 2010, skutečnost, že námitku, že není dopravcem a zaměstnavatelem řidičů žalobce neuvedl v odvolání, ale až v jeho doplnění, nekontaktnost údajného nájemce a odesílatele výrobků), jako i skutečnosti, které tento názor popírají (v zajištěném tahači nebyly nalezeny pracovní smlouvy, které tam dle tvrzení řidičů být měly). Žalovaný poukázal na to, že si je vědom povinnosti rozhodnout o odvolání proti rozhodnutí o zajištění co nejrychleji, nicméně je povinen rozhodovat v souladu se zásadou materiální pravdy. Žalovaný navrhuje žalobu zamítnout a na svém stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

Žalobce v podané replice nesouhlasí se závěrem žalovaného, že dokud nebude postaveno najisto, kdo byl kontrolovanou osobou, nelze určit účastníky řízení. Podle žalobce se od 1. 5. 2011 nově upravila problematika zajištění věci, a to zákonem

č. 95/2011 Sb., kterým se mění zákon o spotřebních daních. Podle § 42b novelizovaného zákona o spotřebních daních jsou pak účastníky řízení jak osoby, u nichž byly vybrané výrobky zajištěny, tak osoby, které mají k zajištěným výrobkům nebo dopravnímu prostředku věcné právo. Toto ustanovení měl přitom žalovaný od 1. 5. 2011 aplikovat, neboť žádné přechodné ustanovení na danou situaci zákon neobsahuje. Žalobce dále poukazuje na to, že pokud by byl dožádaný zahraniční orgán neaktivní, mohlo by dojít k situaci, že by žalovaný nemusel vůbec ve věci rozhodnout, neboť by mu neběžela lhůta. Na svém názoru o tom, že je žalovaný nečinný, žalobce setrval po celou dobu řízení před soudem.

III. Posouzení věci

Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání za podmínek obsažených v § 51 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“); současně soud rozhodl přednostně, jak mu ukládá § 56 odst. 3 s. ř. s.

Soud se nejprve zabýval tím, zda byl žalobce oprávněn žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného podat.

Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, se může žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.

V daném případě žalobce dvakrát žádal podle § 38 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, Generální ředitelství cel, jakožto nadřízeného správce daně, aby odstranil nečinnost žalovaného. Generální ředitelství vždy žalobci odpovědělo, že nečinnost v postupu žalovaného neshledalo. Soud tedy má podmínku bezvýsledného vyčerpání prostředků ochrany před nečinností, které umožňuje zvláštní zákon (§ 38 daňového řádu), za splněnou.

Smyslem řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 s. ř. s. je posoudit, zda je správní orgán nečinný, a pro tento případ mu nařídit vydání rozhodnutí či osvědčení. Soudní řízení v tomto případě končí vydáním rozsudku, jímž se správnímu orgánu nařizuje vydat rozhodnutí či osvědčení ve stanovené lhůtě. Smysl řízení je však dosažen až po jeho ukončení, tj. samotným faktickým vydáním rozhodnutí či osvědčení. Soudní řízení má samozřejmě svůj význam pouze tehdy, pokud nečinnost správního orgánu trvá. Pomine-li nečinnost v průběhu soudního řízení, soud žalobu zamítne podle § 81 odst. 3 s. ř. s., neboť vychází ze skutkového stavu, který zde je v den rozhodnutí soudu (§ 81 odst. 1 s. ř. s.).

Zdejší soud se do dne vydání rozsudku nedozvěděl o tom, že by žalovaný vydal v předmětném správním řízení rozhodnutí či učinil jakýkoli jiný úkon. Nic takového ostatně žalovaný ani ve svém vyjádření netvrdil ani nenaznačoval. Naopak poukázal na to, že znovu dožádal slovenské celní orgány.

Při posuzování důvodnosti žaloby soud vycházel zejména z judikatury Nejvyššího správního soudu.

V rozsudku ze dne 31. 3. 2010, sp.zn. 7 Ans 3/2010, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud zdůraznil, že jedním z logických atributů požadavků na rozhodování orgánů veřejné moci v právním státě je rozhodování v přiměřeném čase, respektive rozhodování bez zbytečných průtahů. Kodifikaci tohoto obecného principu právního státu ostatně obsahuje nejenom správní řád (§ 6 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb.), ale i daňový řád, podle něhož bylo v daném řízení postupováno (§ 7 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb.); uvedené ostatně plyne ze samotného ústavně zakotveného principu právního státu.

Se žalovaným lze sice souhlasit v tom, že konkrétní lhůta pro rozhodnutí o odvolání daňový řád nestanoví, nicméně tato skutečnost neznamená, že by se žalovaný nemohl dostat do prodlení s vydáním rozhodnutí ve věci samé, neboť se uplatní zásada rychlosti a hospodárnosti řízení zakotvená v § 7 odst. 1 daňového řádu. Nelze totiž opomenout fakt, že výkon veřejné správy musí být v souladu s principy dobré správy, kam mj. patří i rychlé a efektivní rozhodování správních orgánů. Není-li tak žalovanému zákonem stanovena maximální lhůta pro rozhodování, musí rozhodovat ve lhůtě přiměřené a bez zbytečných průtahů.

Jak zdůraznil Nejvyšší správní soud ve shora zmíněném rozsudku, „posuzování délky řízení a její nepřiměřenosti je otázkou relativní, při níž je třeba zkoumat vztah délky řízení k dalším atributům řízení, jako jsou složitost jeho předmětu, požadavky na provádění dokazování v průběhu řízení, jednání a procesní aktivity účastníků řízení aj. Závěr o tom, zda doba, po níž trvalo konkrétní řízení, je ještě přiměřená či nikoliv, lze formulovat vždy s ohledem na zohlednění těchto faktorů, jimiž bylo řízení bezprostředně ovlivněno. Přiměřenost lhůty musí být v řízení před Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže posuzována individuálně případ od případu tak, aby byla zohledněna náročnost a složitost každého případu, zejména jeho věcná stránka a rozsah úvah, které musí tento Úřad učinit před vydáním rozhodnutí. Naopak nelze přihlížet k materiální stránce a podmínkám fungování posuzujícího orgánu, jako jsou např. lidské zdroje, vnitřní organizace či pracovní vytíženost (srov. i nálezy Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 554/04)“. Zmíněný rozsudek se sice vztahoval k řízení prováděnému Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže, nicméně obecné závěry v něm obsažené, jsou plně aplikovatelné na jakékoli řízení (ať už vedené podle správního řádu nebo daňového řádu).

V daném případě má žalobce za to, že žalovaný je nečinný, pokud o jeho odvolání nerozhodl po dobu delší než 16 měsíců, naopak žalovaný má za to, že nečinný není, neboť po tuto dobu opatroval důkazy formou dožádání mj. i u zahraničních celních orgánů. Podle žalovaného přitom po dobu dožádání neběží lhůta pro rozhodnutí stanovená v pokynu D Ministerstva financí.

Zdejší soud si je vědom toho, že přiměřenost lhůty k vydání rozhodnutí nelze vyjádřit numericky, neboť je nepochybně objektivně podmíněna charakterem

projednávané věci - a musí být proto zkoumána v širších souvislostech. Ostatně i Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 7 Ans 3/2010-143, poukázal na to, že je zapotřebí zabývat se provedenými úkony ve správním řízení a ty následně hodnotit z hlediska jejich předmětu, požadavků na provádění dokazování v průběhu řízení, obsahu, náročnosti a složitosti a z toho má pak být dovozována přiměřenost lhůty.

V daném případě má však soud za to, že doba, která od podání žalobcova odvolání uplynula, je již sama o sobě dostatečnou pro to, aby byl žalovaný shledán nečinným, neboť dané řízení nelze považovat za natolik složité a důkazně problematické, aby mohlo trvat déle než 16 měsíců.

Bez ohledu na lhůty stanovené v pokynu D pro rozhodování žalovaného a jejich závaznost, je třeba, aby žalovaný rozhodoval rychle a bez zbytečných průtahů. Tím spíše pak tomu mělo být v daném případě, kdy rozhodoval o odvolání proti rozhodnutí, jímž byly zajištěny podle § 42 zákona o spotřebních daních vybrané výrobky (minerální olej) a dopravní prostředky (nákladní automobil s návěsem) a žalobci bylo znemožněno s nimi nakládat.

Zajištění podle § 42 zákona o spotřebních daních je specifickým institutem, jehož účelem je zajistit výrobky, u kterých je potřeba prověřit, zda daňová povinnost byla splněna, a zabránit tak případnému jednání, které by toto zjištění znemožnilo. Účelem zajištění vybraných výrobků je tedy vyloučit další dispozici s nimi do doby, než je pravomocně rozhodnuto o jejich propadnutí nebo zabrání, případně do doby, kdy se prokáže, že s vybranými výrobky nebylo nakládáno způsoby uvedenými v § 42 odst. 1 a 2 zákona o spotřebních daních. Institut zajištění má tedy dočasnou povahou (ostatně prvotní pohled správních soudů na přezkum rozhodnutí o zajištění podle § 42 zákona o spotřebních daní byl takový, že jsou tato rozhodnutí pro svoji předběžnou povahu vyloučena ze soudního přezkumu, k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2006, č. j. 2 Afs 198/2005-88, www.nssoud.cz), neboť poté, co jsou výrobky a dopravní prostředky pravomocně zajištěny, jsou celní orgány povinny bezodkladně zahájit řízení, jehož cílem je prokázání, zda s vybranými výrobky bylo nakládáno způsoby uvedenými v § 42 odst. 1 a 2 zákona o spotřebních daních či nikoli. Pokud se prokáže, že s nimi nakládáno způsoby uvedenými v tomto ustanovení nebylo, celní orgány rozhodnou o uvolnění vybraných výrobků nebo dopravního prostředku (§ 42a a § 42b zákona o spotřebních daních ve znění účinném ode dne 1. 5. 2011).

Již z toho důvodu, aby bylo najisto postaveno, zda mají být vybrané výrobky a dopravní prostředky uvolněny nebo propadnuty či zabráný, je třeba apelovat na rychlost řízení celních orgánů, které v řízeních podle § 42 a násl. rozhodují. Požadavek na rychlost řízení je umocněn i tím, že k podání odvolání proti rozhodnutí o zajištění je zákonem stanovena lhůta pouze 7 dnů. Ustanovení § 42 odst. 6 zákona o spotřebních daních účinné do 30. 4. 2011 navíc odvolacímu orgánu výslovně ukládalo rozhodnout o odvolání bez zbytečných průtahů.

Rozhoduje-li v daném případě žalovaný o odvolání podaném proti rozhodnutí o zajištění déle než 16 měsíců, nemůže zdejší soud považovat tuto lhůtu za přiměřenou, a to ani s ohledem na opatřování důkazů formou dožádání ze zahraničí. Je-li jednoznačný požadavek na rychlost řízení v daném případě zdůrazněn samotným institutem zajištění podle § 42 zákona o spotřebních daních, je třeba, aby správní orgán v takovém řízení rozhodoval ještě rychleji, než v řízeních jiných. Tomuto požadavku však postup žalovaného neodpovídá. Podle názoru soudu již samotná délka řízení je v daném případě dostatečným důvodem pro to, aby byl shledán žalovaný nečinným. Soud samozřejmě souhlasí se žalovaným v tom, že je povinen dostatečně zjistit stav věci a rozhodnout tak v souladu se zákonem, nicméně dobu více než 16 měsíců, po kterou dané řízení trvá, považuje soud za více než dostatečnou k tomu, aby žalovaný tomuto požadavku dostál, potřebné důkazy si opatřil a o žalobcově odvolání rozhodl.

V daném případě má soud navíc za to, že požadavku na rychlost řízení žalovaný nedostál ani při konkrétních úkonech, které v řízení činil, a které zmínil ve svém vyjádření. Bylo-li odvolání celnímu úřadu doručeno 4. 1. 2011 a doplnění obsahující námitku, že žalobce není dopravcem ani zaměstnavatelem řidičů, dne 9.2.2011, není zřejmé, proč žalovaný provedl dožádání celní správy Slovenské republiky (mj. k provedení výsledku řidičů) až dne 22. 3. 2011.

Rovněž má soud za to, že žalovaný zbytečně otálel s dožádáním německých celních orgánů o prověření údajného příjemce zajištěných výrobků, které učinil až dne 30. 8. 2011, tedy více než půl roku po doručení odvolání. Shodně žalovaný nijak nespěchal ani s vyžádáním podkladů z vyměřovacího řízení od Celního úřadu Praha 1 (k čemuž došlo 10. 8. 2011, tedy rovněž po více než půl roku).

Stejně tak soudu není zřejmé, proč žalovaný nepožádal Celní úřad v Břeclavi současně o listiny i o údaje z elektronického zařízení ve vozidle, když obé se mělo nacházet v zajištěném automobilu. O listiny žalovaný žádal dne 19. 7. 2011, o údaje z elektronického zařízení ve vozidle žalovaný požádal až dne 9. 11. 2011.

Z uvedeného plyne, že nejméně při těchto úkonech žalovaný nepostupoval v souladu se zásadou rychlosti řízení, neboť k dožádáním nepřistupoval bez zbytečného prodlení. I kdyby tedy dožádání stavělo lhůtu stanovenou v pokynu D, jak se dovolává žalovaný, dochází k tomu toliko tehdy, jsou-li dožadovány úkony nezbytné (jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Ans 1/2005 - 57, publikovaném pod č. 605/2005 Sb. NSS: „*Dožádání totiž staví lhůty podle pokynu D-144 pro rozhodnutí ve věci určitého daňového subjektu pouze v případě, že se jedná o provedení takového úkonu v daňovém řízení, který je pro toto rozhodnutí nezbytný; nestaví tedy lhůty v případě, že dožádání má za cíl prověřit skutečnosti s tímto daňovým subjektem sice související, ovšem pro rozhodnutí v jeho věci nikoli nezbytné.*“) a současně tehdy, je-li k dožádání přistupováno neprodleně a hospodárně. Má-li žalovaný za to, že je nezbytné v řízení dožádat jiného správce daně o provedení nějakého úkonu, je v zájmu rychlosti a hospodárnosti řízení třeba, aby dožádání uskutečnil neprodleně poté, co tato potřeba vyvstane, a současně, aby v rámci tohoto (nebo těchto) dožádání požadoval provedení všech úkonů, kterých je

v řízení třeba. Tak ale žalovaný v daném řízení nepostupoval, neboť nejen, že k jednotlivým dožádáním přistupoval se značnou časovou prodlevou, ale ani nedožadoval o provedení všech potřebných úkonů současně. Soud má přitom za to, že již od okamžiku, kdy žalobce začal tvrdit, že není dopravcem a že vozidlo pronajal (tj. od obdržení doplnění odvolání ze dne 3. 2. 2011), bylo namístě vedle výsledku řidičů opatřit i údaje z elektronického mýtného a kontaktovat údajného nájemce a odesílatele výrobků. V daném případě však žalovaný výsledek řidičů dožádal až 22. 3. 2011, o údaje z elektronického zařízení ve vozidle žalovaný požádal až dne 9. 11. 2011 a údajného nájemce a odesílatele zboží kontaktoval prostřednictvím Celního úřadu Praha 1 (který tak činil prostřednictvím rumunských celních orgánů) dne 10. 8. 2011. I z tohoto důvodu je tedy třeba shledat v postupu žalovaného nečinnost.

Soud si je vědom toho, že opatrování informací prostřednictvím dožádání zahraničních celních orgánů je časově náročné a mnohdy problematické, a že možnost žalovaného ovlivnit dobu „čekání na odpověď“ je omezená. Tím spíše je ale třeba přistupovat k tomu institutu časově úsporně a hospodárně, neboť nelze nepřiměřenou délku řízení přenášet na daňový subjekt.

IV. Závěr

Zdejší soud tedy uzavírá, že jestliže žalovaný do dnešního dne nevydal v předmětném správním řízení rozhodnutí, jedná se o nečinnost správního orgánu. Tato nečinnost je spatřována jednak v samotné délce řízení o odvolání proti rozhodnutí o zajištění, která je ve vztahu k institutu zajištění podle § 42 zákona o spotřebních daních zcela nepřiměřená, a současně v prodlení žalovaného při konkrétních úkonech, které v řízení činil.

Vzhledem k tomu soud podle § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí o žalobcově odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu Břeclav ze dne 17. 12. 2010, č. j. 27692-5/2010-021100-032, a k tomu mu stanovil lhůtu třiceti dnů. Soud považuje tuto lhůtu za přiměřenou s ohledem na to, že z vyjádření žalovaného vyplynulo, že žalovaný již disponuje dostatečnými informacemi pro to, aby mohl posoudit hodnověrnost žalobcova tvrzení o tom, že řidiči nebyli jeho zaměstnanci a že žalobce nebyl dopravcem. Pokud by však žalovaný měl za to, že skutečně potřebuje ještě další informace, o něž dožádal slovenské celní orgány dne 16. 5. 2012, má soud za to, že je reálné, aby tyto informace ve stanovené lhůtě obdržel a současně v této lhůtě stihl vydat rozhodnutí.

V. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto mu přísluší náhrada nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náklady řízení tvoří částka za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 2 000,- Kč, dále odměna zástupce za tři úkony právní služby po 2 100,- Kč společně se třemi režijními paušály po 300,- Kč – převzetí a příprava zastoupení, žaloba, replika s navýšením o částku odpovídající DPH, to vše podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11

odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif), a § 57 odst. 2 s. ř. s.; celkem tedy 10 640,- Kč.

Dovolává-li se žalobce odměny zástupce podle vyhlášky č. 484/2000 Sb., kterou se stanoví paušální sazby výše odměny za zastupování účastníka advokátem nebo notářem při rozhodování o náhradě nákladů v občanském soudním řízení a kterou se mění vyhláška Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, tak ta se vztahuje toliko na občanské soudní řízení (§ 1 odst. 1 této vyhlášky) a na řízení podle s. ř. s. se nepoužije. Vzhledem k tomu postupoval soud při stanovení výše odměny zástupce podle obecného předpisu, kterým je advokátní tarif.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 7.6.2012

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Gazdová